

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Høring om gjennomføring av avtale mellom Norge og USA om FATCA og generell innføring av tilsvarende opplysningsplikter

Vi viser til brev av 15. april 2013 fra Finansdepartementet og høringsnotat om forslag til regelverksendringer som følge av mellomstatlig avtale om forbedret internasjonal overholdelse av skattelovgivningen og gjennomføring av FATCA, og generell innføring av tilsvarende opplysningsplikter i norsk rett. Skattedirektoratet har blitt gitt utsatt høringsfrist.

De foreslåtte endringene tar sikte på å:

- utvide dagens krets av opplysningspliktige aktører på finansområdet,
- pålegge aktørene å identifisere amerikanske skattytere ved å innhente tax identificationnummer (TIN),
- utvide dagens rapporteringsplikt av finansielle aktiva,
- kreve innrapportert betalinger til "ikke-deltakende finansinstitusjoner",
- utvide rapporteringsplikten for forvaltere og mellommenn og
- fastsette nye regler om aktsomhetsprosedyrer

1. Innledning

Vi er positive til forslaget til regler som sikrer overholdelse av avtalen mellom Norge og USA om FATCA. Vi er også positive til at opplysningsplikthjemmelene blir generelle slik at de gir grunnlag for utvidet og spesifisert rapportering fra tredjemenn. En slik utvidet rapportering vil gi et bedre grunnlag for likningen av norske skattytere og for automatisk utveksling av opplysninger med andre land enn USA.

Vi ønsker å understreke betydningen av kvalitet på identifikasjonen generelt og for TIN spesielt. Det blir viktig at det er enhetlige og tydelig definerte aktsomhetsprosedyrer som gir trygghet for et jevnt kvalitetsnivå i rapporteringen.

Skattedirektoratet har noen generelle kommentarer til høringsnotatet, og enkelte særskilte merknader til bestemmelser i ligningsloven.

2. Generelle bemerkninger

Om å gjøre opplysningspliktene generelle

Departementet foreslår i høringsnotatet kapittel 3.3 å gjøre opplysningsplikten for rapporteringspliktige generell, og ikke avgrenset til kontohavere som kan ha skatteplikt til USA.

Skattedirektoratet er enig i at opplysningsplikten gjøres generell. Videre foreslår departement at opplysningsplikten på enkelte områder blir utvidet. Dette legger til rette for økt internasjonalt samarbeid. Skatteetaten erfarer at utenlandsrelasjoner i stadig større grad er en normalsituasjon for skattyterne, både når det gjelder familie-, konsern- og forretningsforbindelser. Utviklingen medfører økt risiko for at skattepliktige inntekter og formuer ikke blir oppgitt til beskatning i Norge. Videre legger forslaget til rette for at flere inntekter og formuer blir oppgitt til beskatning, og beskattes i Norge.

Eksempelvis har Skatteetaten avdekket flere tilfeller av uteholdte kommisjonsinntekter fra utenlandske forretningsforbindelser, uoppgitte lønnsinntekter fra utenlandske arbeidsgivere og bruk av utenlandske selskaper eller enheter for å skjule hvem som er reell eier av formuesgoder og inntekter fra slike.

Etaten har også avdekket flere tilfeller av fiktiv utflytting, utholdt næringsinntekt opptjent i Norge plassert i formuesgoder i utlandet og fakturering av ikke reelle kostnader til virksomhet i Norge fra nærstående utenlandsk selskap. I sum kan unndragelsene medføre store provenytab, og at lojale skattytere får mindre tillit til at vi har et rettferdig skattesystem.

For å avdekke slike unndragelser er Skatteetaten normalt avhengig av informasjon fra utlandet. Særlig viktig er opplysninger fra finansinstitusjoner, da dette gjør det mulig å følge pengespor som kan lede til kilden for unndragelsene. I denne forbindelse er inngåelsen av skatte- og informasjonsutvekslingsavtaler viktig, da de gjør det mulig å anmode om informasjon i konkrete saker.

Innføring av standardiserte rutiner om tredjepartsrapportering i store deler av verden i forbindelse med FATCA, gir muligheter for at tilsvarende informasjon på sikt kan utveksles regelmessig og multilateralt mellom statene. Dette vil øke oppdagelsesrisikoen betydelig, og antas å virke forebyggende mot unndragelser. En standardisering av opplysninger som utveksles mellom landene vil på sikt gi mulighet for bruk av opplysningene ved likningsbehandlingen og ikke bare som kontrollopplysninger.

Erfaringer viser at skatterapportering fra tredjemann og forhåndsutfylling på selvangivelsen øker etterlevelsen for lønsmottakere og pensjonister. Ikke minst gjelder dette skatteopplysninger ved investeringer i finansielle instrumenter. Her viser analyser at mange skattytere verken fører tap eller gevinst i selvangivelsen når denne ikke er forhåndsutfyllt. En generell innføring av opplysningsplikten for aktørene i finansmarkedet, slik Finansdepartementet foreslår, vil derfor legge

til rette for å gjøre skatterapporteringen enklere for skattyterne. Den opplysningsplikt som følger av gjeldende bestemmelser i ligningsloven er ikke tilstrekkelig, verken på subjektssiden eller objektsiden. Dette gjelder for eksempel derivater og utenlandske finansielle instrumenter handlet gjennom norsk megler. I tillegg er det uklart hvilken tilknytning til Norge som kreves for at utenlandske aktører skal anses omfattet av dagens subjektangivelse, jf. NOU 2009:4 kapittel 3.5.3 som beskriver omfanget og utfordringene ved grensekryssende finansiell tjenesteyting.

Daglig omsettes finansielle instrumenter for store verdier. På Oslo Børs ble det eksempelvis omsatt aksjer for ca. 73 milliarder kroner i januar 2013. Standardiserte derivater med børsnoterte aksjer som underliggende instrument ble omsatt til en verdi av ca. 13,5 milliarder kroner i samme periode. Foruten børsandel inngås også ikke-standardiserte (OTC – Over The Counter) derivater utenom børs. Det er antatt at det standardiserte markedet utgjør 25-30% av det totale derivatmarkedet, hvor børsnoterte aksjer er underliggende instrument. I tillegg omsettes i OTC-markedet også derivatkontrakter med annet underliggende enn børsnoterte aksjer. Statistikken viser at det omsettes store verdier som skatteetaten ikke har kunnskap om fra tredjemenn. Dette innebærer betydelig risiko for store provenytnap.

Derivater medfører en særlig stor ligningsmessig risiko. Instrumentet opptrer gjerne i par med sitt eget underliggende eller med et annet derivat som har motsatt verdiutvikling (sikring og investeringsstrategier som gjør bruk av flere derivater i kombinasjon). Dette utløser den risiko at det instrumentet som påfører tap, gjerne stort i forhold til det initielle pengeutlegg som kreves, blir rapportert i selvangivelsen, mens det som har motgående verdiutvikling og medfører gevinst, ikke blir opplyst om og vanskelig lar seg avdekke.

Departementets forslag om en generell innføring av opplysningsplikter vil legge til rette for at behovet for opplysningsplikt knyttet til derivater og utenlandske finansielle instrumenter handlet via norsk mellommann vil imøtekommes.

Om forskriftshjemmel for innføring av TIN

I høringsnotatet til lovteksten er det på side 62 foreslått en ny siste setning i § 5-11 nr. 1 at: *Skattedirektoratet kan bestemme at oppgaven skal inneholde utenlandsk identifikasjonsnummer (TIN).*

Etter Skattedirektoratets oppfatning er det en avgjørende forutsetning for en velfungerende utveksling av automatiske kontrollopplysninger, at opplysningene inneholder informasjon om skattyters skatteidentifikasjonsnummer (TIN) i mottakerlandet. Opplysningen om TIN er en forutsetning for at mottakerlandet kan få til en sikker identifisering av den skattyter opplysningene gjelder.

3. Merknader til den enkelte bestemmelse

Til ligningsloven § 5-3

Det foreslås ingen endring av ligningsloven § 5-3 om fordring og gjeld mv. Departementet mener at bestemmelsen allerede dekker behovet for opplysninger til FACTA. Skattedirektoratet er enig i dette. Subjektbeskrivelsen er tilstrekkelig generell for å gi nødvendige opplysninger for bruk for FATCA og internretten. Oppgaveplikten pålegges finansinstitusjoner, verdipapirforetak, pensjonskasser og andre som driver utlånsvirksomhet eller låneformidling som næring. I tillegg omfattes andre som har penger til forvaltning. Objektbeskrivelsen synes også å være dekkende for etatens behov for opplysninger til rapportering til FATCA og til eget bruk.

Departementet uttaler at andre typer konti enn de nevnte typiske innskuddskonti er omfattet av innskuddsskontobegrepet, særlig nevnes kredittkort og lånekonti, mens forhåndsbetalte kort (kontantkort) og elektroniske penger *kan* falle inn under begrepet "innskuddskonto" etter avtalen. Departementet vil imidlertid ikke utvide bestemmelsen i ligningsloven § 5-3 til også å omfatte diverse former for kontantkort som ikke allerede etter sin art er innskuddskonto etter lovbestemmelsen.

Direktoratet mener at alle slike kontoer bør omfattes. Bruk av opplysningene vil imidlertid være avhengig av at kundekontroll gjennomføres etter hvitvaskingsreglene. I dag gjennomføres slik kundekontroll kun "ved mistanke", jf. forskrift 13. mars 2009 nr. 302 § 10 jf. hvvl § 6 nr. 3.

Skatteetatens kontrollerfaringer viser at slike systemer muliggjør valutasmugling og hvitvasking av midler som stammer fra skatteunndragelser og annen kriminalitet.

Til ligningsloven § 5-4

Departementet foreslår å endre ordlyden i ligningsloven § 5-4 slik at bestemmelsen pålegger opplysningsplikt for *verdipapirforetak, og andre som ledd i sin forretningsvirksomhet tar del i forvaltningen eller omsetningen av finansielle instrumenter eller andre finansielle produkter for andres regning* i tillegg til verdipapirregistre som er rapporteringspliktige etter gjeldende ordlyd. Opplysningsplikten foreslås å gjelde finansielle instrumenter og andre finansielle produkter.

Direktoratet gir sin tilslutning til ordlyden som vil omfatte definisjonene av forvaringsinstitusjoner og investeringsenheter, jf. avtalen art. 1 punkt 1 bokstav h) og j), samt andre rapporteringspliktige finansinstitusjoner etter avtalen som driver slik virksomhet. Direktoratet stiller seg positivt til at "andre finansielle produkter" tas inn som en ny kategori ved siden av finansielle instrumenter. Ved å ta inn "andre finansielle produkter" vil rapporteringsreglene på verdipapirirområdet få en robust lovhjemmel, som kan tilpasses markedsutviklingen og presiseres på forskriftsnivå for å sikre generell opplysningsplikt for de finansielle produktene som er opplysningspliktige etter avtalen.

Avtalens rapporteringsplikter på verdipapiriområdet er vidt definert i avtalen og omfatter en konto til fordel for en annen person som innehar et hvilket som helst finansielt instrument eller en hvilken som helst finansiell kontrakt inneholdt for investeringsformål, herunder finansielle aktiva som innehas for andres regning, omsetning av pengemarkedsinstrumenter, utenlandsk valuta, børs-, rente- og indeksinstrumenter, omsettelige verdipapirer eller råvareterminkontrakter, porteføljeforvaltning, samt annen form for investering, administrasjon eller forvaltning av midler eller penger på vegne av andre personer.

Forsikringsavtaler som er inngått med investeringsformål og holdes som finansielle konto, vil omfattes av ordlyden. Direktoratet antar at forsikringsavtaler med gjenkjøpsverdi og livrentekontrakter anses som finansielle produkter om de holdes som forvaringskonto i avtalens forstand, og i slike tilfeller skal gjenkjøpsverdien rapporteres etter § 5-4. Slike kontrakter som er inngått direkte mellom forsikringsselskapet og den forsikrede, vil etter vår oppfatning falle utenfor anvendelsesområdet i § 5-4, og således utelukkende være rapporteringspliktige etter § 5-5 nr. 3 og § 5-9 a.

Direktoratet legger til grunn at finansielle produkter i utgangspunktet må avgrenses mot egenkapital- og fremmedkapitalinteresser i selve den opplysningspliktige institusjonen. Slike interesser vil falle inn under rapporteringsplikten etter ordlyden i ny § 5-9 c. Likevel vil egenkapital- og fremmedkapitalinteresser kunne være rapporteringspliktige etter § 5-4 dersom de omsettes gjennom institusjonen.

Til § 5-5 nr. 3 og § 5-9 bokstav a

Vi viser til departementets omtale av forsikringsavtaler i høringsnotatets kapittel 6.3.5 (forsikringsavtaler med gjenkjøpsverdi) og 6.3.6 (livrentekontrakter).

Når det gjelder hvilke institusjoner som har rapporteringsplikt etter avtalen, bestemmer avtalen at spesifiserte forsikringsselskaper (enhver enhet som er et forsikringsselskap) plikter å rapportere gjenkjøpsverdi på og utbetalinger under livsforsikringsavtaler. I praksis betyr dette norske livsforsikringsselskaper. Etter hovedregelen i forsikringsvirksomhetsloven, kan kun livsforsikringsselskaper tegne livsforsikringsavtaler. Et unntak er skadeforsikringsselskaper som kan gis tillatelse til å tegne kortvarige livsforsikringer i form av rene risikoforsikringer som gir engangsbeløp. Ettersom rene risikoforsikringer ikke vil ha gjenkjøpsverdi, faller dette unntaket utenfor avtalen. De selskapene som har rapporteringsplikt etter dagens regler i ligningsloven og tilhørende forskrifter er "forsikringsselskaper", "livsforsikringsselskaper" og "alle selskaper som har tillatelse fra Kongen til å drive livsforsikringsvirksomhet". Etter det Skattedirektoratet kan se, er dagens rapporteringsregler vide nok slik at de omfatter "spesifiserte forsikringsselskaper" etter avtalen.

Vedrørende rapporteringen av formues- og avkastningsopplysninger, som avtalen pålegger forsikringsselskaper å innrapportere, omfattes dette av dagens ligningslov § 5-5 nr. 3 og § 5-9 bokstav a.

Skattedirektoratet mener dermed at det ikke er nødvendig å endre ligningsloven § 5-5 nr. 3 og § 5-9 bokstav a for å tilfredsstille Norges forpliktelser etter avtalen vedrørende forsikringsrapportering, da disse bestemmelsene sammenholdt med § 5-12 nr. 1 gir tilstrekkelig hjemmel til å presisere i forskrift de opplysningene som avtalen krever.

Til § 5-7 (aksjonærer mv.)

Departementet foreslår ingen endring av ligningsloven § 5-7. Etter bestemmelsens første ledd skal aksjeselskaper og allmennaksjeselskaper gi opplysninger om aksjonærer, aksjekapitalen og formuesverdi. Aksjeselskap kan være rapporteringspliktig etter avtalen (og ligningsloven § 5-9 bokstav c) dersom de er en finansinstitusjon utelukkende fordi de er en investeringsenhet der egenkapitalinteressen eller fremmedkapitalinteressen (normalt en aksje) ikke handles i organiserte markeder (se avtalens artikkel 1 punkt 1 bokstav j) og s)). Det rapporteringspliktige aksjeselskapet kan også være rapporteringspliktig etter forslag til ny ligningslov § 5-4 dersom vilkårene etter denne bestemmelsen er oppfylt. Dersom det oppstår dobbelt rapportering, kan det gjøres unntak fra rapporteringspliktene i medhold av forskrift gitt med hjemmel i ligningsloven § 5-12. Direktoratet tiltrer derfor departementets vurdering av ligningsloven § 5-7.

Til § 5-9 c (innskudd i verdipapirfond og andre investeringsenheter)

Departementet foreslår endring av ligningsloven § 5-9 c. Gjeldende ordlyd pålegger opplysningsplikt for forvaltningsselskaper om innskudd som er gjort i verdipapirfond.

Forslag til ny § 5-9 c omfatter i tillegg til rapporteringsplikt for innskudd i verdipapirfond, enhver egenkapital- og fremmedkapitalinteresse i en investeringsenhet når enheten er en finansinstitusjon utelukkende fordi den er en investeringsenhet slik det er definert i avtalen art. 1 punkt 1 bokstav s) underpunkt 1 og bokstav j), og interessen ikke regelmessig omsettes i et etablert marked.

Investeringsenhet er i avtalen enhet som driver som forretningsvirksomhet (eller som styres av en enhet som driver som forretningsvirksomhet) omsetning av pengemarkedsinstrumenter, utenlandsk valuta, børs-, rente- og indeksinstrumenter, omsettelige verdipapirer eller råvareterminkontrakter, individuell og kollektiv porteføljeforvaltning, eller annen form for investering, administrasjon eller forvaltning av midler eller penger på vegne av en kunde. Skattedirektoratet antar at alle disse investeringsformene vil være omfattet av det nye begrepet "finansielle produkter", og dermed at definisjonen av investeringsenheter vil være dekket opp i siste strekpunkt i § 5-4 nr. 1. Det antas videre at det er tilstrekkelig om det presiseres i forarbeidene at også enheter som styres av slik enhet, vil være omfattet, men at rapporteringsplikten da bare vil omfatte kontoer holdt gjennom den styrte enheten.

Direktoratet er av den oppfatning at anvendelsesområdet for ligningsloven § 5-9 c bør begrenses til eierandeler og gjeldsinstrumenter i kollektive formuesmasser som verdipapirfond og andre investeringsenheter, jf. våre merknader til forslaget til ny § 5-4. Direktoratet antar at verdipapirfond

er et praktisk eksempel på investeringsenheter som må pålegges rapporteringsplikt etter avtalen og som antas å falle inn under § 5-9 c. I dag er det bare forvaltningsselskapet som har opplysningsplikt, og ikke verdipapirfondet som rettssubjekt.

Vi antar, i likhet med departementets forslag, at det er hensiktsmessig at opplysningsplikten presiseres til å gjelde innskudd, avkastning og realisasjon og hvor begrepet "innskudd" gis en relativt vid definisjon som fanger opp både egenkapitals- og gjeldsinstrumenter.

Direktoratet antar at "andre som ledd i sin næringsvirksomhet driver porteføljeforvaltning" ikke er et nødvendig tillegg i lovteksten, og foreslår derfor at teksten strykes fra forslaget til ny § 5-9 c. Vi ser det videre som hensiktsmessig at det presiseres i forskriften til ligningsloven § 5-9 c at rapporteringsplikten gjelder innskudd i verdipapirfond og andre investeringsenheter (i tråd med avtalens definisjon) som utelukkende er finansinstitusjon fordi enheten ikke også oppfyller vilkårene for å anses som forvaringsinstitusjon, innskuddsinstitusjon eller spesifisert forsikringsselskap etter avtalen.

Direktoratet vil også påpeke at rapporteringspliktige egenkapital- og fremmedkapitalinteresser som ikke regelmessig omsettes i et etablert verdipapirmarked til dels vil kunne overlappe med rapporteringsplikten for aksjer etter § 5-7 når en investeringsenhet er organisert som et aksjeselskap. Aksjeselskaper/allmennaksjeselskaper har i dag rapporteringsplikt til aksjonærregisteret. Det er i dag ca. 230 000 selskaper som rapporterer til ordningen, hvorav kun en liten andel vil oppfylle vilkårene for å være finansinstitusjon i avtalens forstand. Av lovtekniske hensyn bør derfor § 5-7 beholdes uendret, i tråd med departementets forslag, men at rapporteringsplikten etter § 5-9 c gjøres fullt ut dekkende slik at bestemmelsen også omfatter egne aksjer for investeringsenheter som er organisert som aksjeselskaper, og som er rapporteringspliktige for sine egenkapitalinteresser etter avtalen. For å sikre at opplysningene blir rapportert riktig, samt i tråd med avtalen, antar direktoratet at det vil være hensiktsmessig at rapporteringsplikten for ulike eierandeler og gjeldsinstrumenter blir presisert nærmere i forskrift til ligningsloven og i rettledning.

Skattedirektoratet foreslår at ny ligningsloven § 5-9 c skal lyde:
forvaltningsselskaper, verdipapirfond og andre investeringsenheter om innskudd, avkastning og realisasjon, i verdipapirfond og andre investeringsenheter,

Til § 5-11 nr. 1 (om utenlandsk identifikasjonsnummer)

For å få til en god informasjonsutveksling med andre land er det nødvendig at norske skattemyndigheter kan identifisere de opplysninger som skal oversendes til andre land. Det er også nødvendig at opplysningene inneholder informasjon som gjør at mottakerlandet kan identifisere den personen opplysningen gjelder. Den beste måten å sikre identifisering i mottakerlandet, er at kontrollopplysningen inneholder informasjon om skattyters skatteidentifikasjonsnummer (TIN) i bostedslandet.

Tilsvarende vil det være helt avgjørende for om norske skattemyndigheter kan koble mottatte kontrollopplysninger til riktig skattyter, at den utenlandske kontrollopplysningen inneholder opplysninger om det norske personnummeret.

Ved utveksling av opplysninger under FATCA-avtalen er det særskilt regulert hvordan skattyter skal identifiseres og på sikt er det et krav av om opplysningene skal inneholde informasjon om amerikansk TIN.

Det pågår for tiden et nordisk samarbeid om automatisk utveksling av kontrollopplysninger om lønn og pensjon, hvor man bl.a. skal se på om det er mulig å utveksle opplysninger så tidlig at de kan hensyntas i den forhåndsutfylte selvangivelsen. Det er i forbindelse med dette arbeidet konstatert at en av de viktigste forutsetningene for en velfungerende automatisk utveksling av opplysninger er at mottakerlandet kan identifisere den skattyter opplysningen gjelder. Det er således ønskelig at alle oppgavegivere kan pålegges å rapportere utenlandsk TIN.

Skattedirektoratet støtter forslaget om at det gis en generell hjemmel til å kreve opplysninger fra oppgavegivere om utenlandsk TIN.

For at norske skattemyndigheter skal kunne finne de opplysninger som skal sendes til utlandet, er det også viktig at innrapporteringen inneholder opplysninger om landkode, dvs. en opplysning om i hvilket land skattyter er skattepliktig. Direktoratet legger til grunn at det er hjemmel i den enkelte bestemmelse i ligningsloven kapittel 5 til å pålegge oppgavegiver å gi opplysning om skattyters skattemessige bostedsland.

Til § 5-12 nytt nr. 4

Departementet foreslår en generell forskriftshjemmel som gir adgang til å gjennomføre de forpliktelser som følger av avtaler med andre land som er inngått med hjemmel i dobbeltbeskatningsloven. En slik hjemmel gir adgang til å fastsette et eget gjennomføringskapittel i forskriften til ligningsloven kapittel 5, som skal sikre at forpliktelsene som Norge har påtatt seg i avtalen med USA om forbedret internasjonal overholdelse av skattelovgivningen og gjennomføring av FATCA, blir gjennomført i norsk rett.

FATCA-avtalen inneholder bl.a. regler om due diligence-prosedyrer for skattytere som omfattes av avtalen. Skattedirektoratet oppfatter høringsnotatet slik at man legger opp til at det ikke skal tas inn regler om due diligence-prosedyrer i intern lovgivning, men at man har lagt til grunn at disse reglene kan gis i forskriften til ligningsloven. En slik fremgangsmåte antas å være begrunnet i at reglene i FATCA-avtalen anses inkorporert i norsk rett gjennom dobbeltbeskatningsloven. Etter direktoratets oppfatning må regler som pålegger oppgavegiver plikter som f.eks. due diligence-prosedyrer, være forankret i intern lovgivning. Etter vår oppfatning gir dobbeltbeskatningsloven ikke hjemmel for at slike plikter forankres bare i avtaler inngått med andre land. Den foreslåtte forskriftshjemmelen vil da ikke gi adgang til å fastsette regler om due diligence-prosedyrer.

Forskriftshjemmelen gir heller ikke adgang til å pålegge oppgavegivere andre plikter enn de som følger direkte av intern lovgivning eller avtaler med andre land som er inkorporert i norsk lov gjennom dobbeltbeskatningsloven. Dette betyr bl.a. at bestemmelsen ikke åpner for at man gjennom forskrift kan pålegge finansinstitusjoner å gjennomføre due diligence-prosedyrer for å identifisere kontoer som tilhører kunder som er skattepliktige til andre land enn USA. Bestemmelsen åpner heller ikke for at man kan pålegge finansinstitusjoner å gi opplysninger om betalinger i forvalterkjeder eller rapportere enkelte betalinger til andre finansinstitusjoner.

Om den internasjonale standarden for utveksling av automatiske opplysninger med andre land enn USA, krever at norske finansinstitusjoner pålegges en generell due diligence-prosedyre utover det som i dag følger av AML-reglene, må det gis regler om dette i norsk lov. En slik plikt vil ikke følge direkte av skatteavtalen og den kan heller ikke hjemles i en "competent authority agreement".

Skattedirektoratet antar at den rapporteringsplikten som kreves for å oppfylle den internasjonale standarden, i sin helhet må følge av intern lov. Dersom plikten til å gi opplysninger bare reguleres i avtaler mellom Norge og andre land, vil samtlige avtaler måtte forelegges Stortinget slik at de blir inkorporert i norsk rett gjennom dobbeltbeskatningsloven.

Sett fra et praktisk ståsted er det ønskelig med generelle rapporteringsregler slik at uttrekket av de kontrollopplysninger som skal sendes til andre land, kan skje etter de samme rutiner for alle land. Dette tilsier at det er ønskelig at det ikke gis forskjellige regler for innrapportering av opplysninger om skattytere i ulike land.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser

Iverksettelsen av FATCA-avtalen i norsk rett og i skattesystemet vil føre til både økonomiske og administrative konsekvenser for Skatteetaten. Kostnadene vil avhenge av gjennomføringsmodell og ambisjonsnivå.

Skattedirektoratet antar at det vil bli økt behov for veiledning, kontroll og oppfølging slik at kvaliteteten på oppgavene blir korrekte og i samsvar med nye krav i ligningsloven og forskrifter. Mange av produktene er komplekse og kompliserte og således ressurskrevende å rapportere inn.

Det fremgår av punkt 11.2 at det foreløpig ikke er gjort beregninger av gevinstene ved innføringen, verken når det gjelder riktige skatteproveny eller redusert kontrollbehov ved skattekontorene.

Stikkprøvekontroller har vist at det er grunn til å anta at utvidet opplysningsplikt og økt grad av forhåndsutfylling av gevinster og tap, vil øke etterlevelsen og dermed også skatteprovenyet.

I forhold til kontroll av selskapsinvestorer vil et økt omfang av opplysninger om handler i finansielle instrumenter gi Skatteetaten et bedre grunnlag for å identifisere feil håndtering av fritaksmetodens regelverk. Dette gir anledning til å øke ressursbruken ytterligere mot dette segmentet, både i forhold til kontroll og veiledningstiltak, med økt etterlevelse som resultat.

Skattedirektoratet støtter opp om regler som legger til rette for økt internasjonal samhandling og informasjonsutveksling. Dette vil bidra til å redusere risikoen for at skattepliktige inntekter ikke kommer til beskatning og gjøre det enklere for skattyterne å etterleve reglene.

Med hilsen

for

Jan M. Magnus

Avdelingsdirektør

Rettsavdelingen, personskatt

Skattedirektoratet

Lene Ringså Solberg